

La medicina i el metge

Sovint sorgeixen vacil·lacions quant a l'ús de les formes medicina i medecina, però no costa gaire de veure que medicina és la forma principal, clarament relacionada amb medic, medicació, medicar, medicament i medicinal, i que medecina no és sinó una variant popular de la mateixa paraula, admesa, certament, pel Diccionari acadèmic, però únicament amb el significat de «remei o medicament». Així, per al sentit de «ciència i art de guarir, alleujar i prevenir les malalties del cos humà», caldrà servir-se exclusivament del terme medicina, i com a sinònim de medicament o remei, hom pot recórrer, indistintament, a medicina o medecina. És clar, a medicament o remei mateix, i fins i tot a metgia, sense que hagi de resultar difícil acordar la tria al to de cada cas o circumstància, a la natura de cada context.

També és un fet observat repetidament que, a causa d'un excés de purisme, n'hi ha que rebutgen l'adjectiu medic, com si es tractés d'un castellanisme. Parteixen del fet que el terme «médico», del castellà, s'ha de traduir al català per metge, i aleshores diuen, amb tota seguretat, un servei «metge», un equip «metge» i fins i tot una prescripció «metge», però això és un disbarat ben gros que s'hauria d'evitar. Medic no és pas cap castellanisme, sinó un llatíisme, com ho són tots els altres mots esmentats anteriorment, que ningú no pensa a rebutjar. Metge és la forma característica del català, obtinguda evolutivament del mot del llatí parlat corresponent, però és només un substantiu, que no hem de fer servir mai com a adjectiu. L'adjectiu ha d'ésser medic, prescindint del fet que en castellà nom i adjectiu tinguin formes coincidents. Direm, per tant, el consell del metge, però el consell medic, tal com diem, analogament, la protecció dels ulls, però la protecció ocular, o vapor d'aigua, però vapor aquós.

ALBERT JANE